

Sant Benet, pare de monjos

Dg, 11/07/2021 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

Avui 11 de juliol, els monestirs benedictins i cistercencs celebrem la festa de Sant Benet, patró d'Europa. El pare dels monjos d'Occident ens mostra que, després de XV segles de vida monàstica, aquest carisma és tan actual com al segle VI. I és que el monaquisme, ahir, avui i sempre, és un camí que consisteix a trenar una història d'amor i de vida. Aquest és l'objectiu dels qui als monestirs ens consagrem a Déu en el seguiment de Jesús, i que en el si d'una comunitat volem fer de la pròpia vida, entrelaçada amb la del Mestre, una història d'amor.

El monjo, tot seguint l'Evangelí, ha de ser un home que en el si de la comunitat, somia, arrisca i es compromet en un estil de vida que el porta a treballar-se interiorment, per tal de canviar el seu cor. O millor: amb confiança s'obre a la conversió, perquè Déu canviï el cor de pedra del monjo i el converteixi en un cor de carn. És Jesús Ressuscitat, centre de la vida del monjo, que il·lumina la nostra esperança i les nostres nits fosques per guarir les ferides del cor. I és en l'esperança, en un temps de tantes desesperances, de tantes incerteses i de tantes morts, que els monjos hem de sembrar llavors de resurrecció.

El 27 de març de l'any passat, a l'inici de la pandèmia del coronavirus, en la pregària del papa Francesc, sol en una plaça de Sant Pere totalment buida i sota la pluja, el bisbe de Roma ens convidava a escollir entre "*el que compta veritablement i el que passa, per tal de separar el que és necessari d'allò que no ho és*". Aquestes paraules del papa em recordaren el que va fer Sant Benet, un jove de família benestant, que provinent de Núrsia anà a estudiar a Roma, en aquell moment centre d'una societat decadent. Desencisat d'aquell ambient superflu i frívol, Benet abandonà els estudis i se n'anà a Subiaco. I en una cova, en un lloc amagat, creà el seu desert interior, en una solitud desitjada per trobar Déu en el silenci del propi cor. A Subiaco, Benet descobrí en la mirada de Jesús, la profunditat d'un amor etern que arriba fins al cor de cada persona. I en el silenci, Benet va descobrir aquella part del cor on Déu hi habita i on podem trobar el

secret de l'alegria. Benet, que cercava Déu, se n'adonà que Déu el cercava a ell abans i tot, i d'aquest desig mutu en sortí la vida monàstica, que no és sinó aquesta recerca del Déu que és amor.

El monjo no se sent un superhome, sinó que és aquell que, tot i reconèixer la seva feblesa i la seva fragilitat, sap confiar en el Senyor que l'ha cridat per viure aquell goig que omple el seu cor. I és que l'amor, i només l'amor, és a l'origen de la vida monàstica, com un camí, com una aventura, com un èxode que el fa sortir d'ell mateix.

El monjo és aquell que, amb *"un cor i una ment oberts a tota la humanitat"*, com ha dit el P. abat Josep Mª Soler, vol fer amb la seva vida i amb la pregària, un servei a favor del nostre món, tan ferit i tan ple d'injustícies.

En aquest temps marcat per la Covid-19, els monjos hem de saber acollir i curar les ferides, tant les pròpies com les dels germans. Guiats pel l'Esperit, el monjo intenta ser testimoni de fraternitat, artesà de comunió, sembrador d'unitat, icona de la Santa Trinitat i servidor de la caritat. Amb la seva vida, que posa en mans de Déu, i malgrat el seu pecat, el monjo és l'home dels somnis, un vertader somiador (encara que no un somiatruites), perquè es fia totalment d'aquell Déu que obre camins nous, allà on, aparentment, no existeix cap possibilitat d'avançar.

Sant Benet vol que el monjo sigui un home acollidor, com l'ombra d'una pinada o com l'aigua clara i fresca que s'ofereix generosament als pelegrins, cansats del camí. I és que, il·luminat amb la llum nova de Pasqua, el monjo, com demana Sant Benet, ha d'aprendre a ser pacient i humil com les plantes boscanes, petites i senzilles i alhora, plenes de fragància i de bellesa. Només així, el monjo serà capaç d'acollir el misteri i el sagrament del germà, amb amabilitat i sense duresa. Reconeixent Crist en el proïme, el monjo sabrà entendre i acceptar les complexitats (i les rareses) dels germans, estimant-los com són, no com nosaltres voldríem que fossin. Acollint-los sense jutjar-los, sense condemnar-los, sense assenyalar els seus defectes ni tractar-los amb duresa ni rigidesa. Tot seguint l'Evangelí, que portem en vasos de terrissa, el monjo, amb la força de l'Esperit, ha d'aprendre cada dia a viure amb una actitud orant i agraïda, escoltant amb amor els atribolats i els desesperançats de la nostra societat. El monjo fidel a Jesús s'ha de caracteritzar per la senzillesa de les seves paraules i dels seus silencis. I també per les seves obres, sovint petites i de vegades tacades amb el fang del pecat.

En aquesta festa de Sant Benet, pare de monjos i patró d'Europa, cada monestir s'ha de convertir en un obrador de fraternitat, per acollir tots aquells que es troben ferits i que maltractats per la vida i pels altres, necessiten una abraçada fraterna, un somriure de tendresa i un cor capaç de viure i de sentir la compassió i la comunió que ens venen de Déu.

Aquest és el nostre repte i l'aventura apassionant que volem viure. I així ho intentem de fer els monjos i les monges de Sant Benet de Montserrat, de Puiggracios i de Vallbona de les Monges. Dones i homes compromesos amb l'Evangelí, que fem camí a Montserrat i a Solius, a Poblet, a Manacor i a Valldonzella. Monestirs on rebem la llum del Crist per tal d'il·luminar les foscors i les tenebres del nostre món i del propi cor. Com ho intentem de fer al Miracle i a Sant Pere de les Puel·les, a Sant Daniel i a Cuixà.

La festa de Sant Benet que avui celebrem, és una crida a una més gran fidelitat i a

la conversió. Avui és un dia per renovar el nostre compromís, la nostra professió, de ser monjos i monges que reneixen cada dia per la força de l'Evangelí. Monjos i monges pobres, limitats i pecadors, sí, però amb el desig d'avançar més i més en el camí i en la recerca de Déu, acollint hostes i pelegrins i compartint amb ells el goig de sentir-nos i de saber-nos, fills d'un mateix Pare i germans els uns dels altres.